

Sobivanje, keramika, 2015
Slika na naslovnici: Temna obzorja, akril na platnu, 2015

Galerija je odprta od ponedeljka do petka od 9. do 19. ure in ob sobotah od 9. do 12. ure.
Knjižnica Cirila Kosmača Tolmin, Tumov drevored 6, 5220 Tolmin, tel.: 05 381 15 26, www.tol.sik.si

KNJIŽNICA
CIRILA
KOSMAČA
TOLMIN

Silva Karim je bila rojena v Beli pri Podkraju, gimnazijo je obiskovala v Idriji in leta 1981 zaključila Pedagoško akademijo v Ljubljani; po uvedbi visokošolskega študija likovne pedagogike je leta 1999 na isti fakulteti zaključila tudi visokošolski univerzitetni študij in leta 2006 tam tudi uspešno magistrirala.

Na svoji strokovni poti veskozi uspešno prepleta pedagoško dejavnost in likovno ustvarjanje, pri čemer je opaziti, da s svojo (človeško in profesionalno) občutljivostjo ne raziskuje samo različnih likovnih postopkov in tehnik, temveč zna prisluhniti tudi otroški duši in jo odpirati za raznolika likovna obzorja. Poznamo jo kot svetovalko za likovno izrazno področje otrok (sodeluje z revijama Cicido in Ciciban, revijo Razredni pouk), s strokovnimi predavanji in delavnicami pogosto sodeluje na izobraževanjih za učitelje, ki jih organizira Zavod RS za šolstvo, največ izobraževanj pa izvaja za področje kiparstva in za uporabo informacijske tehnologije. Leta 2011 je izdala odmevno knjigo Velike umetnine za male umetnike, v kateri na sodoben in dejaven način otroke uvaja v likovno raziskovanje in eksperimentiranje.

Kot likovna ustvarjalka se ukvarja z grafičnim oblikovanjem, grafiko, slikarstvom, ilustracijo in unikatnim oblikovanjem v keramiki. Ilustrirala je že veliko knjig, tako za otroke kot za odrasle, pa tudi priročnikov za učitelje. Imela je več samostojnih razstav in sodelovala na številnih skupinskih razstavah ter likovnih kolonijah in mednarodnih ekstemporih. Za svoje delo je prejela tudi nekaj nagrad, npr. v zadnjem obdobju več nagrad na ekstemporu Cinober v Idriji.

Z možem Azadom Karimom (priznanim akad. slikarjem in grafikom) sta si dom in atelje uredila v Ajdovščini – in prav pri Karimovih se je porodila ideja in izoblikoval koncept za poznano kolonijo Umetniki za Karitas.

Silva Karim

Gnezdenje linij

Vabimo vas na odprtje razstave slik in keramike
v petek, 11. decembra 2015, ob 19. uri v galeriji Knjižnice Tolmin.

O slikarkinih delih bo spregovorila
umetnostna zgodovinarica Bernarda Podlipnik.

Razstava bo na ogled do 8. januarja 2016.

»Kot bi z neba vabikal ptico, naj pride sest mi na odprto dlan ...«

... s tem verzom bi najlažje ubesedila srečanje z likovno pokrajino Silve Karim in tako dopolnila njen metaforičen naslov »Gnezdenje linij«, pod katerim je zbrala slikarska dela in keramiko iz svojega ustvarjalnega opusa zadnjih nekaj let. Kot da je s svojimi deli spletla slikarsko gnezdo, varno naročje za svoje »drzne ptice sanj« in hrepenenj, a hkrati tudi »plašne ptice nemoči« in spraševanj. Za izhodišče svojega ustvarjalnega procesa je izbrala linijo.

Linija je v likovni govorici temeljno izrazno sredstvo. Potegneš črto in zarišeš obzorje, povlečeš potezo in zaznamuješ svoj prostor, morda postaviš oviro ali pa zarežeš razo, ki odpira prehod v nove svetove ... Linija povezuje, ločuje, postavlja koordinate, oblikuje ploskev, nakazuje smeri, ustvarja prostore, ponazarja gibanje ... Verjetno se vsi spominjamo čarobnosti prvih otroških poskusov, ko smo s prstom v pesek, zemljo, mivko zarisali potezo, ko je barvica na papirju (ali steni dneвне sobe) pustila črto, sled in smo v teh potezah odkrivali travnik, morje, sonce, oblak, ptico, drevo, hišo, mamó, rožo ... in sebe. In kako se je ta igra lahko odvijala v neskončnost, slikala prostranstva, ki jih ne bi mogli najti na nobeni še tako natančni karti sveta, ter nam odpirala pogled v brezmejno.

Podobno prvinskost, raziskovanje temeljnih likovnih sredstev v sicer raznolikih tehnikah in materialih srečujemo v delu Silve Karim. Tako na slikarskih platnih, jedkanih, ilustracijah kot v keramiki je njeno osnovno ustvarjalno gibaló risba, ki jo prečisti do najbolj preprostih form, očisti vseh detajlov, razbremeni nadrobnosti. Risba, ki jo je v svojem reducirajočem likovnem procesu vedno znova pripeljala do njenega začetka, do osnovnih linij, potez, s tem pa tudi do izvora njene metaforičnosti in simbolike. Valujoče poteze pokrajine, s hiškami poseljeni griči, vertikalne linije dreves, ki segajo v nebo, zaokrožene podobe krošenj, cvetov, sonca ali lune ter ptic, ki se spreletavajo med zemljo in nebom, tako v slikarkini govorici zaživi v konkretni predmetnosti in snovnosti, ki pa hkrati s svojo čisto likovno formo odpira metafizične dimenzije. To večplastnost, metaforičnost poleg

risbe soustvarjajo tudi barvne ploskve, ki začrtanim motivom ponujajo specifičen likovni prostor z raznolikim nanašanjem in sopostavljanjem barve, njenim platenjem, zabrisovanjem, prekrivanjem, vrezovanjem, kar vse seveda ne učinkuje samo s svojstveno strukturo in teksturo, »utripom/dihom/žarenjem« slikarske površine, temveč vabeče razpira tudi spodnje plasti in prevprašuje, kaj vse še (v šepetu) utripa pod povrhnjico; zato lahko tudi pot Silve Karim od risbe, grafičnih tehnik, preko slikarskega medija do raziskovanja omenjenih likovnih postopkov v glini razumemo kot povsem naravno, pričakovano, saj ob bogatih izkušnjah in odličnem obvladovanju različnih likovnih zvrsti samo razširja ustvarjalno partituro in uglašuje vedno bolj svoje prepoznavno sporočilo. Njeno likovno povabilo nas tako preko konkretnega, predmetnega, materialnega vodi v drug svet – in tako obzorje ni več samo meja med zemljo in nebom, temveč razpira snovni svet v duhovno, drevesa ne koreninijo več zgolj v tuzemskih plasteh in se s svojimi krošnjami ne stezajo samo proti soncu, medtem ko svoje veje radodarno odpirajo za gnezdenje ptic, ampak nam pričajo o nekih drugih koreninah in nam govorijo o soncu, ki ne zatone, zato tudi ptica lahko razpne svoja krila preko vseh pričakovanih dimenzij ter splete svoje gnezdo iz naročja svetlobe in pesmi.

Odprta slikarska dlan Silve Karim tako ni samo iz linij spleteno gnezdo, v katerega vztrajno vabi svojo ptico (Lepoto), temveč se zdi, kot da tudi nam z vsako potezo, linijo odpira novo pot, kaže na morda komaj slutene pokrajine, ki se raztezajo za poljem in gozdom v daljavi ter se odpirajo za hribom ali celo za obzorjem. Kot da je vsako njeno delo darežljivo odprta dlan in drobno povabilo gledalcu, naj za trenutek zaustavi svoj korak, vzdigne svoj pogled z navado uhojenih vsakodnevnih poti (in skrbi) ter prisluhne – ščebetú ptice, šumenju vetra v krošnjah brez, barvi cvetov ob poti, žarku sonca ... in morda bo nekoč (še sam ne bi vedel, kdaj in kje) začutil, da se je v gnezdu njegove odprte dlani porodilo ž(ž)ivljenje in se je v njem naselila/udomačila p(P)esem.

Bernarda Podlipnik

Sončen dan, akril na platnu, 2015

Preko polja, akril na platnu, 2015

Kako ustvariti drevo, keramika, 2014